

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa I. S.

przeciwko R. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt XV Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego,

3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. adwokatowi M. F. C. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego

w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka I. S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 17 października 2014 r. w sprawie przeciwko R. W. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd drugiej instancji w sposób rażący naruszyły prawo procesowe, co skutkowało wydaniem wadliwego orzeczenia i nierozpoznania istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała powołanej we wniosku i rozumianej w powyższy sposób przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności nie uzasadniają twierdzenia, że wyrok Sądu Okręgowego w P. zapadł z rażącym naruszeniem prawa. Ponadto do okoliczności tych Sąd Okręgowy odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego (pkt 2 sentencji). W postępowaniu kasacyjnym koszty zastępstwa procesowego mogą być przyznane tylko w razie wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną z zachowaniem terminu dwu tygodni od doręczenia skargi kasacyjnej (art. 398⁷ § 1 k.p.c.). Odpowiedź pozwanego na skargę kasacyjną wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 października 2014 r. została zwrócona na podstawie art. 132 § 1 k.p.c. (k - 248) (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 sierpnia 2006 r., I CSK 176/06, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., II UK 108/08, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., II CSK 175/07, niepubl.).

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce I. S., jak w sentencji pkt 3, na podstawie § 19, § 6 pkt 6 § 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów niepłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 2013 r. poz. 461; zm.: Dz. U. z dnia 2015 r. poz. 616).